

DUCHOVNÉ OZVENY

ročník VIII.

Jún 2005

číslo 6

Mesačník farnosti sv. Martina z Tours - Suchá nad Parnou, Košolná, Zvončín

Tváre a podoby

V čase príprav na birmovku počúvam vyznania a spomienky viacerých ľudí. Niektorí povedia, že si to veľmi ani nepamätajú, pretože túto sviatosť prijímali v mladšom veku, iní si pamätajú niektorý detail. Sú ľudia, ktorí si spomínajú na to, ako sa spoločne stretali a modlievali v kostole...

Cirkev a prežívanie viery v minulosti mali iné podoby ako je to dnes. Niečo sa zachovalo, ale väčšina vecí (možno skôr ľudských prístupov) je iných. Ani cirkev, ale ani dedina či široká rodina nie je taký kompaktný celok, ako to bolo v minulosti. V niečom je to pozitívne, v inom i strácame. Niekde máme viac potrebných otázok, inde sme zas povrchnejší.

Bez rozsudzovania musíme konštatovať len to, že je to fakt. Akú tvár má dnešný veriaci a dnešná cirkev?

Z celosvetového hľadiska je tam prítomná tvár prenasledovaných kresťanov v Číne, ale aj chudobných kresťanov

v Južnej Amerike, je tam aj tvár biskupov a kardinálov oblečených do cirkevných uniforiem, je tam tvár utrápených ľudí, ktorí u Boha hľadajú pomoc, ale aj ľudí, ktorí sa celoživotne snažia rozdávať dobro a lásku... Je to tvár poznačená minulosťou, ale aj dnešnými okolnosťami.

Nemali by sme zabudnúť na tvár našich mladých ľudí. Určite to nie je tá istá tvár, aká bola u mladých kresťanov minulosti, ale predsa patrí k súčasnej tvári prežívania viery. Táto tvár je výsledkom vplyvu rodičov, kultúry, médií, kamarátov, génov... Je to však naša tvár a treba ju brať vážne. Možno by sa dala vyjadriť zmiešaninou hľadania, ale aj pochybovania či pohrdania, zmiešaninou snahy byť dobrý a súčasne ťažkosťou prekonať seba samého a vplyvu okolia....

Jedno sa mi zdá isté: nie je a nebude to tvár taká istá, na akú sme boli zvyknutí z minulosti. To je opäť v niečom pozitívne a v niečom negatívne. Ale znamená to, že všetci spolu musíme hľadať nové cesty a spoločne musíme premýšľať, ako to dobré odovzdať ďalej. Aj v zmenených podmienkach.

sv. Norbert

Mladým birmovancom prajem, aby to čo robia, robili úprimne. Aby napriek všetkým zmenám v ich svete nestratili poctivý záujem o hľadanie, o premýšľanie, o zápas za lepší svet a lepších všetkých nás. Aby nikdy neuverili, že len oni robia a myslia veci dobre a ostatní nie, ale aby sa neprestajne stávali dobrými ľuďmi.

Peter Cibira

Eucharistia buduje Cirkev

V skutočnosti ani neviem, prečo ma veľmi zaujal nadpis druhej kapitoly Encykliky. V okamihu, keď som ešte len listovala knihou, bola som presvedčená o čom budem písať a premýšľať. Najprv som si povedala „super“ aká tenká kniha, no to nebolo všetko. Encyklika sa veľmi ťažko čítala, a ak som ju chcela pochopiť, takmer za každou druhou vetou som musela stopnúť a prepnúť na môj rozum. Ani sama sebe neverím, ako sa dokážem zamyslieť. Možno to bolo práve tým, že z mojej strany bol záujem spoznať niečo nové a možno to bolo z donútenia. Ale nie, určite viem, že to bol môj záujem, ak by to bolo z donútenia, vôbec by som tomu nevenovala svoj drahocenný voľný čas, ktorého je len veľmi málo a zriedkavo. V slovách „eucharistia buduje cirkev“ vidím i ja veľkú budúcnosť cirkvi. Ak najmä mladí budú čoraz viac prijímať eucharistiu v podobe chleba myslím, že sa i vo svete bude páchať menej zla a bude obdobie všetkého dobrého. Ale treba sa aj zamýšľať čo nám eucharistia prináša, čo cítim ak ju prijímam... Niektorí si vôbec nedokážu uvedomiť, že prijímaním eucharistie sa stávajú Kristovým telom, ale zase obdivujem tých, ktorí vedome vedia, čím sa stávajú. Je to úžasné! Preto všetkým ľuďom, ktorí k eucharistii pristupujú poctivo, s čistou dušou a pocitom, že chcú stretnúť Ježiša Krista, držím palce a verím, že dokážu prehovoriť aj kopec mladých ľudí, ktorí poznajú slovo „CHCEM“! Na záver chcem uviesť citát:

„A chlieb, ktorý lámeme, nie je účasťou na Kristovom tele? Keďže je jeden chlieb, my mnohí sme jedno telo, lebo všetci máme podiel na jednom chlebe.“

Katarína Krajčovičová

Apoštolát modlitby na mesiac jún:

- **Všeobecný:** Aby naša spoločnosť konkrétnymi prejavmi kresťanskej a bratskej lásky pomáhala miliónom utečencov, ktorí žijú v extrémnej biede a opustenosti.
- **Misijný:** Aby sa Oltárna sviatosť čoraz viac uznávala za bijúce srdce života Cirkvi.
- **Úmysel KBS:** Slová premenenia: „Toto je moje telo, toto je moja krv“, povedal Pán Ježiš pri Poslednej večeri. Chlieb sa premenil skutočne na Božie telo a víno na opravdivú Kristovu krv, lebo to povedal Boh, ktorý nemôže klamať. Pevne verím, že tá premena skutočne nastala.

Správne vidíme len srdcom...

Každý z nás už asi počul vetu: „Čo tí farári vlastne robia? Vstanú, odslúžia si omšu a majú „fajront!““. Prečo takýto úvod, keď chceme písať o vitrážach okien v našom kostole? Lebo o mnohých kňazoch toto vôbec neplatí a neplatí to ani o našom p. farárovi, ktorý za ten krátky čas čo je u nás, už toho stihol urobiť dosť. A vlastne jeho zásluhou a na jeho návrh sa dnes tešíme z vitráží okien pri hlavnom oltári s motívom sv. Martina - patróna nášho kostola a sv. Notburgy, ktorá tvorí erb obce Suchá nad Parnou. Navrhnuté motívy namaloval suchovský rodák, akademický maliar Jozef Ilavský. Ďalším krokom bolo ich odovzdanie p. Jaroslavovi Kupčovi - vitrážistovi - ktorý žije v Piešťanoch a tvorbe vitráží sa venuje už dosť dlhý čas. Viacerých nás zaujímalo, ako takéto vitráže vznikajú, a tak sme p. Jaroslava požiadali o rozhovor, ktorý Vám v nasledujúcich riadkoch ponúkame.

Musíte mať dobrý pocit, keď dokážete vytvoriť veci, ktoré sa ľudom páčia a keď si uvedomíte, že tu po Vás niečo zostane, čo poteší ďalšie generácie. Ako ste sa dostali k tejto práci?

Začal by som druhou časťou otázky. Môj dedo bol zámočník a vyrábala krásne veci z kovu. Svietniky, dýky, lampáše. Vyrobil krásny kežmarský erb, ktorý zdobí radnicu v Kežmarku a mnoho ďalších vecí. Nepoužíval pri tejto práci žiadne moderné elektrické nástroje, všetko vysekal sekáčom, vrtal ručnou vítačkou a opracovával pilníkom a šmirgl'ovým papierom. A už vtedy vo mne prebudil určitý cit pre krásne a pre umelecké remeslo. Ja som vždy chcel niečo robiť, len som nevedel čo. Práca s kovaním bola po úraze pre mňa ťažká a s drevom by som potreboval pomocníka. Sám by som to tiež nezvládol. Pred pár rokmi nastala aj na Slovensku renesancia vitráží a vtedy som si povedal, že to by mohlo byť niečo pre mňa. Získal som kontakt na dovozcu farebného skla, ktorý ma bol ochotný aj zaučiť do tejto problematiky. Teoreticky som to ovládal, takže stačila jedna sobota, aby som si to vyskúšal v praxi a vyrobil svoju prvú maličkú vitrážku. Doma som sa pustil hneď do stavby lampy, ktorú som si aj sám navrhol. No a potom sa to začalo rozbiehať samo, resp. mi pomohol kamarát, architekt Štefan Petráš, s ktorým som začal spolupracovať a ktorému som vytvoril krásne vitráže do jeho firmy. A čo sa týka toho pocitu, tak ten je na nezaplatenie. Ja som svoje prvé vitráže ani nepodpisoval, anonymita mi bola bližšia. Ťažko to popísať, ale skutočne ma veľmi hriala predstava, že niekto sa pristaví pri vitráži a zanecháva to v ňom dobrý pocit. A to môže byť aj vtedy, keď ja tu už nebudem.

Odkedy je datovaná technika maľovania na sklo a vôbec výroba vitráží, či sa toto umelecké remeslo dedí z generácie na generáciu, či existujú školy, kde sa to dá naučiť a čo treba k tomu okrem talentu?

Ťažko povedať, kedy vznikla prvá vitráž a prvé maľby na skle. Ale asi to bolo hneď na počiatku, keď sa sklo začalo vyrábať. Vtedy sklári neboli schopní vyrobiť veľkú sklenenú tabuľu, tak na menšie kúsky skla spájali oloveným H-profilom do väčšieho celku. Prvé okná vyzerali ako včelie plásty. A taktiež veľmi rýchlo zistili, že pridaním určitých kyslíčnikov do skla sa toto zafarbí. A tak začali vznikať prvé sklenené mozaiky. Najväčší rozmach zaznamenali vitráže počas gotiky. Všetci poznáme nádherné gotické kostoly s úzkymi vysokými oknami, ktoré zdobia prekrásne vitráže. Dodnes sú niektoré technologické postupy z toho obdobia zahalené tajomstvom a aj dnes je problém vyrobiť také syté farebné sklo. Nemyslím, že v súčasnosti sa toto remeslo dedí z generácie na generáciu, aj keď v minulosti tomu možno tak bolo. Sklárske dielne si uchovávali svoje tajomstvá a často

nepredvídanou smrťou majstra sa na určité technológie zabudlo. V súčasnosti, keď nastáva veľký rozmach tohto remesla, existuje hodne kurzov, aj literatúry, kde sa dá toto remeslo naučiť, ale opäť sú to len základné veci a až pri samotnej výrobe vyvstáva hodne iných problémov, ktoré Vás nikde nikto nenaučí a ktoré musí riešiť výrobca vitráží sám. Veľký vynálezca T.A. Edison povedal, že úspech je desať percent talentu a deväťdesiat percent usilovnosti. Nevieť, koľko toho talentu je u mňa, ale viem, že tá usilovnosť musela byť. Takže každý, kto má trocha talentu a hodne usilovnosti, by to zvládol.

Vaša práca si určite vyžaduje veľa trpezlivosti. Aký je postup tejto práce a čo predchádza tomu, aby sme videli okná v takej podobe, ako ich vidíme?

Trpezlivosť, to je základ tejto práce, ale aj každého remesla. Aby som dielo dokončil, mi často pomáha predstava, ako bude vyzerať, keď bude hotové. A tá satisfakcia, ako som už uviedol v odpovedi na prvú otázku, mi často dodáva silu a chuť dielo dokončiť. Čo sa týka postupu, tak to sa ťažko takto vysvetľuje, ale pokúsím sa o to. Niekedy sa vitráže robili do oloveného H-profilu, až koncom 19. a začiatkom 20. storočia americký klenotník Tiffany začal používať technológiu spájania jednotlivých sklíčok cínom. Vďaka tomu sa mohli robiť aj trojrozmerné veci, napríklad lampy. Kúsok skla sa vyreže diamantovým rezákom a potom sa na brúske obrúsi na presne požadovaný tvar. Následne sa oblepí medenou lepiacou páskou a takto obalené jednotlivé kúsky skla sa vzájomne spoja cínom. Potom sa ešte cín natrie patinou a konzervačným prípravkom. Takto to vyzerá celkom jednoducho, ale tempo výroby sú asi tri kúsky skla za hodinu. K tomu treba prirátavať prípravu, takže výroba takej vitráže to sú desiatky hodín, pri veľkých a náročných vitrážach nezriedka aj stovky.

Kde všade môžeme vidieť Vaše diela?

Moje vitráže sú väčšinou v súkromných bytoch, ale také verejne prístupné sú predovšetkým v piešťanských kúpeľoch, kde som s kamarátom vyrobil vitráže do bahníka v Irme a taktiež v Kursalóne. Potom vážny záujemca si môže pozrieť moje vitráže vo firme Raving na Vrbovskej ceste v Piešťanoch. No a samozrejme v kostole v Suche nad Parnou.

Ako vnímate krásu a duchovnosť vo svojej práci?

Čo sa týka môjho vnímania krásy, tak to sa skutočne ťažko rozpráva o pocitoch a náladách, emócie sa dosť ťažko popisujú, ale pokúsím sa o to. Ako východisko by mohla poslúžiť Exuperyho myšlienka, že správne vidíme len srdcom. A niekde som čítal, že hudobník nepočúva ušami, ale srdcom. A podobne to podľa mňa platí aj pre maliara, sochára, vitrážistu, fotografa. Prečo niekto vidí len kúsky skla, len ťahy štetcom, počuje len tóny? Prečo nevidí vitráž, obraz, nepočuje nádhernú symfóniu? Prečo niekto odfotí kúsok prírody a tá fotka upadne do zabudnutia a iný v tom istom čase a z toho istého miesta urobí fotku, ktorá bude zdobiť svetové galérie? To sú otázky, na ktoré sa veľmi ťažko hľadá odpoveď. Ale ja to vidím vo vnímaní sveta srdcom. Až vtedy, keď sa začneme na svet dívať srdcom, objavíme krásu, ktorá je očiam neviditeľná. Až vtedy pochopíme krásu Stvoriteľovho diela, ktorá nás nemôže nechať chladnými. Až vtedy začneme chápať zmysel všetkého, aj krásy, aj bolesti a dokážeme dať zmysel ceste, po ktorej ideme...

Ďakujeme za možnosť nahliadnúť do zaujímavej práce jedného zaujímavého človeka - vitrážistu - Jarka Kupču. Ďakujeme za všetkých, ktorým jeho diela potešia nielen oči, ale aj dušu. Prajeme mu z úprinného srdca, nech sa mu stále darí rozdávať ľuďom radosť nielen v práci, ale aj v osobnom živote a nech sa neprestane na svet dívať srdcom.

A.L. + H.T.

Kto je kto?

Osobnosti súčasnej cirkvi

„Byť dobrou matkou sa neučí v žiadnej škole. Nepotrebuje k tomu veľké knihy ale veľké srdce,“ povedala žena, ktorú nazývajú „matkou chudobných“. V roku 1979 dostala do zbierky niekoľko desiatok ocenení aj Nobelovu cenu mieru. Jej pohotovú duchaplnosť jej mohli závidieť mnohí politici, ale je prácu by robil málokto. Nebola však len obdivovanou misionárkou, svojimi názormi a postojmi dokázala niektorým ľuďom riadne zdvihnúť žľč – či už išlo o kontrolu pôrodnosti, o postavenie ženy vo svete, či dôstojnosť chudobných.

Provokovala tiež svojou bezmedznou dôverou v Boha, ktorá je pre niekoho skôr „naivným“ hazardom. „Tá žena ma privádza do šialenstva. Rozruším sa, kedykoľvek počujem jej meno,“ tvrdí populárny Robert Fulghum. Vzápätí ale priznáva, že má v ateliéri pri zrkadle jej fotografiu. „Nepoznám jej jazyk. A napriek tomu sa mi prihovára jej život veľmi jasne. Neverím v jej Boha. Ale zahanbuje ma sila jej viery.“ Podobne ako Fulghum reagovali aj mnohí iní. Matka Tereza je totiž neprehliadnuteľnou výzvou smerom k modernému človeku s jeho túžbou po sebahpresadení.

Agnes Bojaxhiu, ako sa matka Tereza pôvodne volala, pochádza z pôvodne albánskeho mestečka Skopje, ktoré leží v pohraničnej oblasti Kosova. Jej sestra a matka neskôr žili v Tirane. Rodina Bojaxhiu bola veľmi dobre situovaná, napriek tomu, že patrila v meste ku katolíckej menšine. Otec, doktor farmácie, obchodník a majiteľ stavebnej firmy bol dokonca poradcom starostu. Po zabratí Kosova Juhosláviou sa zapojil do miestneho hnutia, ktoré sa snažilo o návrat k Albánsku, a podľa všetkého bol otrávený juhoslovenskou políciou.

Keď v roku 1922 zavítali do farnosti jezuitskí misionári pôsobiaci v Indii, 12-ročná Agnes chodila počúvať ich kázne a v romantických predstavách prvýkrát zatúžila stať sa misionárkou. V osemnástich rokoch po skončení štúdií sa rozhodla: chce ísť pomáhať misionárom do Indie. Zistila, že v Bengálsku pôsobia misionárky loretánskej kongregácie. V novembri 1928 prišla do Indie. Po dvoch rokoch zložila prvé rehoľné sľuby a prijala

nové meno po Terézii z Lisieux. Predstavení ju potom poslali do Kalkaty študovať na magisterský titul. Pred mladou Teréziou sa namiesto misijnej práce rysovala profesorská dráha. Namiesto pomoci chudobným mala učiť dievčatá z najbohatších indických rodín dejejis a zemepis.

Tereza sa po zložení večných sľubov stala riaditeľkou bengálskej časti Kalkatskej High School. Chránená múrmi školy, čistou izbou, sieťkami proti hmyzu a pohodlnou posteľou nemala vidieť biedu, ktorá začínala len niekoľko metrov za múrmi kláštora.

Prvé správy o otrasnom svete vo štvrti chudobných jej priniesli jej vlastné žiačky, ktoré tam vykonávali charitatívnu prax. Odvtedy uplynuli roky. Jedného dňa cestou na kalkatskú železničnú stanicu a jazde vlakom sa Tereza ocitla uprostred zbedačených ľudí. Pre ženu zvyknutú na dokonalú hygienu a čistotu z High School to bol prepad do smradľavej stoky. Ale tiež zistenie hroznej reality, ktorá jej už nedala spať. Keď sa po desiatich dňoch vrátila do Kalkaty, bola už pevne rozhodnutá. „Vedela som, že mi Ježiš káže opustiť kláštor, ale nevedela som, ako to urobiť.“

Zdôveriť sa spolusestrám so svojimi pláňmi bolo horšie ako hovoriť niečo hluchému. Vyvolalo to paniku. „Výstrednú“ rehoľníčku preložili do iného domu, aby sa uchránila povest' školy a aby bola rehoľníčka potrestaná.

Záležitosť by upadla do zabudnutia, keby sa do nej nevložil miestny arcibiskup. Vytušil, že ide o viac ako o sentimentálnu túžbu 36-ročnej ženy. Napísal pápežovi Piovi XII. a požiadal ho o povolenie, aby sestra Tereza mohla odísť z loretánskej kongregácie a začať rehoľný život mimo kláštora. O dva mesiace prišiel súhlas.

V prvotnom nadšení chcela matka Tereza nasledovať chudobných vo všetkom – i v strave, ktorú tvorila len osolená ryža. Skúsenejšie misionárky ju včas varovali a ona si našťastie vedela vziať rady k srdcu. Jej prvým domovom bola prenajatá chatrč i s tradičnými nájomníkmi, ako boli krysy, hmyz a šváby. Strela sa s prvými otrasnými prípadmi: v hromade odpadu našla polomŕtvu ženu ohlodanú od myši

a mravcov, ktorú tam pohodil jej vlastný syn. To bol ale len začiatok nedohľadného mora biedy.

Na pokraji fyzických síl, bez prostriedkov, len v bielom sári a hrubých sandáloch začala matka Tereza svoje misijné dielo. Do roka mala 10 spolusestier a požiadala Vatikán o povolenie založiť novú kongregáciu. O pár mesiacov neskôr 7.9.1950 vznikli Misionárky lásky.

Raz, keď matka Tereza našla na ulici zomierajúceho starca, zrodil sa v nej nápad založiť vlastný dom pre zomierajúcich, čo v krátkom čase uskutočnila. Vec vyvolala náboženský nesúhlas - ozývali sa hlasy, že tam sestry obracajú ľudí na kresťanstvo. Postupom času si však misionárky lásky získali obdiv aj svojich protivníkov.

Aj keď matka Tereza nestála o pocty, vedela si spočítať, že tu mala šancu „zobrať vo veľkom“. A tak, keď jej bola udelená Nobelova cena mieru, odriekla tradičný banket a s ušetrenými peniazmi zmizla v Indii. Jej pohotovosť neurážala, ale skôr fascinovala. Za svojich chudobných sa bila ako skutočná matka.

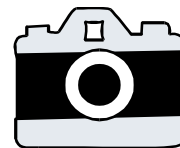
Matka Tereza sa bránila všetkým snahám vyhlasovať ju za sociálnu pracovníčku. „V očiach ľudí síce vykonávame sociálnu prácu, ale v skutočnosti sme kontemplatívna rehoľa žijúca uprostred sveta.“ Pokladala sa za nepatrný nástroj, ktorý urobí zopár vecí a zase zmizne. Zomrela 5.9.1997 vo veku 87 rokov.

(podľa AD 96/11 spracovala A.H.)

Súťaž o suchovskú ekofotografiu

Obecný úrad
v spolupráci so Základnou školou
a Ústavom krajinnej ekológie SAV

vyhlasuje súťaž o najkrajšie a najzaujímavejšie
zábery prírody z nášho regiónu.

Najlepšia fotografia bude ocenená
CENOU MINISTRA ŽIVOTNÉHO PROSTREDIA SR
druhá CENOU STAROSTU OBCE
a tretia CENOU KOORDINÁTORA PROJEKTU UČÍME SA NAVZÁJOM.

Fotografie je potrebné priniest' do 17. júna 2005 na Obecný úrad v Suchej nad Parnou.

Slávnostné predstavenie fotiek a vyhodnotenie najlepších sa uskutoční 28.6.2005 o 9,00hod. v budove Obecného úradu v Suchej Nad Parnou. Tento deň bude aj slávnosťou odovzdania ekolaboratória v areály školy, náučného chodníka v katastri obce a ekocentra v priestoroch obecnej knižnice.

Na toto slávnostné otvorenie všetkých srdečne pozývame.

Tento dokument bol vytvorený s finančnou pomocou Európskej únie. Názory v ňom vyjadrené sú výlučne názormi Základnej školy s materskou školou v Suchej nad Parnou a nevyjadrujú žiadnym spôsobom oficiálny názor Európskej únie.

Stačí päť hriechov?

V nedeľu 15. mája bola v našej dedine milá slávnosť, prvé sväté prijímanie. Na tento deň sa pripravovali nielen deti, ale aj ich rodičia. My rodičia sme sa stretli s pánom farárom zopárkrát na fare. Tam sme preberali otázky týkajúce sa svätého prijímania, kresťanského života a problémy dnešnej doby. Každý rodič mal možnosť vyjadriť názory a postoje k týmto otázkam. Na niektoré sa rozvírila dlhá diskusia, no mnohé ostali otvorené. Mali sme z toho dobrý pocit.

Deti pripravoval pán farár v škole, v kostole a my rodičia sme ich pripravovali doma. Keď sa blížila prvá svätá spoveď, deti nám doma kládli rôzne otázky nad ktorými sme sa s chuťou aj zasmiali, napr. „Mami, stačí päť hriechov?“ Dúfam, že sme to všetko zvládli dobre.

Samotné prvé sväté prijímanie prebiehalo tradičným spôsobom. K tomu nám prispelo aj veľmi dobré počasie. O 10.15 hod. boli deti nastúpené pri lekárni. Odtiaľ za sprievodu pána farára, dychovej hudby, rodičov a príbuzných odišli do vyzdobeného kostola, kde ich čakalo to najdôležitejšie - prvýkrát prijať Ježiša do svojho srdiečka. Svätá omša prebiehala veľmi slávnostne. Pán farár mal pripravený milý program, ktorý oslovil nielen deti, ale aj všetkých nás. Svätú omšu nám spríjemňoval náš spevácky zbor. Po nej nasledovalo fotenie pred kostolom. Postupne sa deti rozišli domov, kde ich čakal slávnostný obed a samozrejme i darčeky. Po obede sme sa spolu stretli na litániách a po nich deti odišli s pánom farárom na faru na malé občerstvenie. Tam spolu preberali zážitky z tohto dňa a dostali na pamiatku spevník, obrázok a diplom.

Ďakujem pánovi farárovi, organistovi, speváckemu zboru a dychovej hudbe, pani kostolníčke, pánovi kostolníkovi a všetkým, ktorí nám pomohli zvládnuť tento slávnostný deň. Dúfam, že práca pána farára nebola zbytočná a naše deti budú naďalej navštevovať kostol, sväté prijímanie a snažiť sa žiť kresťanským životom.

Marta Nádaská

Cesta životom k prameňu šťastia

(„Kázeň“ birmovancov, ktorá odznela 15.4.2005)

Človek je zvláštny fenomén, ktorý potrebuje k svojej existencii veľa, a predsa málo. Potrebuje sny a túžby. Potrebuje veľa síl, aby vládol tieto sny premeniť na skutočnosť. Nie vždy sa to každému podarí, pretože to vyžaduje veľa námahy a pevnej vôle. Ale tak to už v živote chodí, buď ste kladivom alebo nákovou. Aby sme sa nestali nákovou, musíme mať vytyčené určité životné ciele, ktoré by sme mali uskutočniť, aby sme si vybrali tú správnu cestu životom.

Pri výbere životnej cesty zohráva istú úlohu aj kvalita a kvantita našich vedomostí. Tie cesty môžeme prirovnať k rieke, ktorá má veľa malých, ale aj veľkých ramien, potôčikov. Presne tak ako v živote, tak aj rieky, riečky a potôčiky sa niekde rozdeľujú a niekde spájajú. Spojením vzniká silnejší prúd a väčšia riečka, ktorá má väčšiu moc (tá moc môže byť naše sebavedomie). So sebavedomím súvisí pribojnosť. Aj napriek tomu, že za svojim vytyčeným cieľom sa aspoň snažím ísť, bojovať a dosiahnuť ho, väčšinou dostanem (skôr pocítim) tvrdý úder. Som nepoučiteľná, aj keď viem, že na dosiahnutie môjho cieľa musím mať dostatok trpezlivosti, ktorá „vraj“ ruže prináša. RUŽA! Tá krásna kráľovná všetkých kvetov! Je nádherná. Tak ako dokáže potešiť, tak dokáže raniť. Má svoje trne, ktorými spôsobuje bolesť, čo však môže byť odmenou. Odmenou za to, že sme niečo chceli. Chceli dosiahnuť. Nemôžeme byť len trpezlivá, musím byť aj opatrná. Ale aj s opatrnosťou opatrne. Opatrnosti nikdy nie je dost, a preto sa nemôžem bezhlavo rútiť vpred. Po prúde sa pláva ľahko, ale čo keď skončím niekde v jazere alebo sa ocitnem pred blížiacim sa vodopádom? Čo potom? Potom je už neskoro klásť si otázku: „Čo teraz?“ Vždy musím myslieť na zadné kopytka a popri plá-

vaní vpred, sem - tam zmeniť kurz a zaplávať naspäť.

Opakovane je matkou múdrosti a nič sa nestane, ak jeden či viac úsekov preplávam viackrát. Možno bude lepšie, ak budem plávať len dozadu a nájdem niečo, čo veľmi dlho hľadám. Nájdem prameň. Prameň, ktorý mi bude vo všetkom pomáhať. Prameň, ktorý ma bude naplňať radosťou. Prameň, ktorý ma donúti rozmýšľať o dôležitých veciach, o sklamaniach, ktoré som prekonala. Prinúti ma, aby som zdvihla hlavu, utrela si slzy a išla ďalej, aby som hľadala to, čo ešte nemám. Prameň nám poskytuje vždy svoju pomocnú ruku, ochranu a útočisko. Núti nás, aby sme si uvedomovali naše výhry a prehry. A v konečnom dôsledku prišli na to, prečo sme prehrali. Možno prideme na to, že nemusíme plávať vlastnými silami. Netreba sa hnať, veď nič neujde a koniec koncov „pomaly ďalej zájdeš“. Niekedy, teda väčšinou je to veľmi namáhavé plávať proti prúdu. Pri pociťovaní únavy a vyčerpanosti si treba dopriať odpočinok na zregenerovanie tela, dopriať mu dostatok starostlivosti. Ono sa nám odmení vytrvalosťou, ktorá nám pomôže prísť tam, kam chceme. Lenže ľudia sú vypočítaví a prefikani, a preto volia cestu k prameňu iným spôsobom. Napríklad svojich rodičov, ktorí im dokonca cestičku vydláždia. Alebo nejakú rovnú cestu, bez prekážok, bez križovatiek, hrboľcov, dier a jám. Lenže vtedy ich prameň neposkytuje hormón šťastia, pretože sa dostali k falošnému prameňu. Šťastný bude človek až vtedy, keď pochopí pravidla bytia a nebude očakávať veľké veci a bude prijímať a radovať sa z maličkostí, z úsmevu, z toho, že svieta slniečko, keď po daždi bude na oblohe krásna farebná dúha. Aby bol dokonale šťastný, musí mať niekoho, s kým sa bude deliť o toľkú

radosť, ktorú môže nachádzať aj v samotných nádherných krásach prírody, v umení, v istej spoločnosti ľudí, ale aj v samote. Niekoho, s kým by mohol preplávať tú riekku. Skúšať treba, veď nemusí byť hladina kľudná, ale rozbúrená. Vtedy spoznáme, či máme vedľa seba priateľa alebo len povrchného kamaráta, ktorý myslí len na seba. Skúsenosťami sa človek zdokonaľuje a zdokonaľovaním vie, čo a akým spôsobom môže a čo nie. Zbiera si neopísateľne krásne zážitky a nezabudnuteľné spomienky. Zisťuje, čo je vlastne zmyslom jeho života a vtedy nachádza niečo, čo jeho život robí plnohodnotným. Človek pride na to, že tie najkrajšie veci na svete sú pre ľudské oko neviditeľné, môžeme ich len srdcom pociťovať. S týmto zistením našiel kúsok z mapy, pomocou ktorej sa dostane k tomu správne prameňu. Ďalšie kúsky mapy nájde vo svojich morálnych hodnotách, vo svojom správaní..., je to individuálne. Veď každý z nás je svoj originál a všetci musíme hľadať niekde inde.

Človek pochopí všetko, čo pochopiť má (ak CHCE pochopiť, pochopí), poskladá mapu zo všetkých kúskov, zistí, že každý má ten svoj prameň schovaný niekde v našom vnútri. Je len na nás, či sa odhodláme začať skladať mapku, či sa necháme svojimi ilúziami života alebo budeme bojovať zo všetkých síl, aby sme sa priblížili k dokonalosti svojho „JA“!

Božie lieky

Niet kraja bez rastlín, i tá púšť má miesta, kde sa tu či tam vyskytnú zelené rastlinky. Naša vlasť, naše hory, lúky či polia nám ich ponúkajú stovky. Ľudia už v stredoveku dobre poznali ich liečivú moc. Ktosi múdry raz povedal, že niet choroby, na ktorú by niekde vo svete nerástla bylinka a nazval ich Božie lieky. Dnes však pohodlie nás

ľudí učí siahat' po pohodlných tabletkách, to už býva žiaľ často aj nevyhnutné. Lieky sú dôležité, no niekedy je dobré chorobe predchádzať alebo dopĺňať jej liečbu práve bylinkami. V tomto období sa zelenajú lúky, lesy, polia a ponúkajú nám „svoje lieky“. Niektoré sa zbierajú celé, z iných len listy alebo kvety, z niektorých korene. Väčšinou sa sušia, ale sú i tie, ktoré sa používajú čerstvé. Z jedných je dobrý čaj, z druhých kúpeľ

či šťava. Je ich toľko, že by sme ich ťažko spočítali. Stačí zájsť do prírody a otvoriť oči - práve kvitne skorocel, ľubovník, materina dúška, praslička roľná, kapsička pastierska, čoskoro i myši chvost a repík lekársky. To je len kvapka z mora, len pár z mnohých, ktoré príroda ponúka. Často zostávajú nepovšimnuté. Prečo? Z pohodlnosti? Sú to predsa Božie lieky.

M.K.

FARSKÉ OZNAMY

Bohoslužby na jún

Sv. omše v týždni

(Rozpis sv.omší je orientačný, rozhodujúce sú farské oznamy)

18.00 - Suchá – utorok - piatok;

17.00 - Košolná - streda; 17.00 - Zvončín – štvrtok

Sv. omše v nedeľu a vo sviatok

3. júna – Najsvätejšie Srdce Ježišovo

7.30 - Košolná; 18.00 - Suchá

4. júna – Nepoškvrnené Srdce Panny Márie

10.00 – Suchá - birmovka

5. júna – 10. nedeľa v Cezročnom období

18.00 - Zvončín, v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 – Košolná

12. júna - 11. nedeľa v Cezročnom období

18.00 - Košolná, v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 – Zvončín

19. júna – 12. nedeľa v Cezročnom období

18.00 - Zvončín, v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 – Košolná

26. júna – 13. nedeľa v Cezročnom období

18.00 - Košolná, v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 – Zvončín

29. júna – Peter a Pavol, apoštoli

18.00 – Suchá, v utorok večer s platnosťou na sviatok

7.30 - Zvončín; 17.00 - Košolná; 18.00 - Suchá

máj v našej farnosti

Zosnulí:

+ 5. 5., Rudolf Rogel, Suchá, 79.r.

+ 14. 5., Margita Surová, Košolná, 83.r.

+ 15. 5., Pavel Izakovič, Košolná, 73.r.

+ 19. 5., Zuzana Kubištová, Zvončín, 21.r.

Pokrstení:

* 7. 2. 2005, Pavol Breznický, Suchá

Sviatosť manželstva:

14. 5., Tomáš Ilavský a Monika Bohušová

Farský mesačník DUCHOVNÉ OZVENY

Vychádza poslednú nedeľu, s dátumom nasl. mesiaca. Vydáva Rímskokatolícka cirkev, farnosť Suchá nad Parnou č. 431, PSČ 919 01, tel: 033 / 558 01 44. Zodpovedný redaktor: Mgr. Peter Cibira, administrátor S povolením Arcibiskupského úradu v Trnave, dňa 3.8.1998, č. 2663/98.

Cena: dobrovoľný príspevok

JÚN 2005

Cezročné obdobie

St	1	Justín, mučeník
Št	2	Marcelín a Peter, mučeníci
Pi	3	Najsvätejšie Srdce Ježišovo
So	4	Nepoškvrnené Srdce Panny Márie
Ne	5	10. nedeľa v cezročnom období
Po	6	Norbert, biskup
Ut	7	Róbert, opát
St	8	Medard, biskup
Št	9	Efrém, diakon, učiteľ Cirkvi
Pi	10	Diana, panna
So	11	Barnabáš, apoštol
Ne	12	11. nedeľa v cezročnom období
Po	13	Anton Paduánsky, kňaz, učiteľ Cirkvi
Ut	14	Elizej
St	15	Vít, mučeník
Št	16	Neit, mučeník
Pi	17	Nikander a Marián, vojaci a mučeníci
So	18	Gregor Barbarigo, biskup
Ne	19	12. nedeľa v cezročnom období
Po	20	Margita Ballová, mučeníčka
Ut	21	Alojz z Gonzagy, rehoľník
St	22	Pavлін z Noly, biskup
Št	23	Jozef Caffaso, kňaz
Pi	24	Narodenie Jána Krstiteľa
So	25	Marián, biskup
Ne	26	13. nedeľa v cezročnom období
Po	27	Cyril Alexandrijský, biskup, učiteľ Cirkvi
Ut	28	Irenej, biskup, mučeník
St	29	Peter a Pavol, apoštoli
Št	30	Prví sv. mučeníci Cirkvi v Ríme

Výročia, významné cirkevné akcie

- 3.6. výročie smrti bl. pápeža Jána XXIII (1963)
- 9.6. výročie smrti biskupa Mons. Róberta Pobožného (1972) Rožňava
- 12.6. biskupská vysviacka Mons. Ján Sokol, arcibiskup, metropolita (1988), Bratislava - Trnava
- 19.6. výročie smrti arcibiskupa Mons. Eduarda Nécseyiho (1968) Nitra
- 24.6. narodenie sv. Jána Krstiteľa hlavného patróna arcidiecézy Bratislava - Trnava
- 29.6. zbierka „Halier svätého Petra“